

“Artık Seni Sev-Mi-Yo-Rum”

Seninle ilk karşılaşmamızı ve tanışmamızı tam olarak hatırlamıyorum ama bana anlatılanlara göre toprak yeme gibi kötü bir alışkanlıktan kurtarmak için beni seninle tanıştırmışlar. Kötü bir alışkanlığı gidermek için seninle tanışmamızı sağlamaları ise çok ilginç bir olay aslında. Kuzuyu kurda teslim ettiklerinden habersizce ikimizin tanışmasını sağlamışlar. Seninle ilk tanışmamızdan ve diyalogumuzdan bir süre sonra aramızda bir kopukluk yaşadık. Bir kaç yıl geçene kadar bir daha karşılaşmadık. Aramızda ki kopukluğun süresi galiba yedi veya sekiz yaşlarıma kadar sürmüştü. İkinci karşılaşmamızda ve birlikte olmaya başladığımızda seninle samimiyetimizi biraz daha ilerlettik. İlk başlarda haftada bir, on günde bir buluşmaya ve diyalogumuzu sürdürmeye başladık.

Her sabah evden çıkar çıkmaz koşar adım seninle buluşmaya gelirdim. Koşar adım gelirdim diyorum ya bakma yüreğim sana koşsa da bedenim koşamazdı bacaklarımdaki engellilik nedeniyle. Beni sana ulaştıran, seninle buluşturan arkadaşlarımdı. Onlar olmasa seninle buluşmalarımız pek kolay olmayacaktı. Beni sana kavuşturan arkadaşlarım da bizi baş başa bırakıp kendi sevdikleriyle ilgilenirlerdi.

Buluşmalarımız önceleri tenhalarda aile büyüklerinin ve tanıdıkların görmeyeceği kuytu köşelerde başladı. Bu buluşmalarımız iki firari kaçak insanın buluşması gibiydi. Mecnun’un Leyla’sına kavuşmayı arzuladığı gibi sana kavuşmayı arzular ve o arzularla çıldıracak hale gelirdim. Kimsenin görmeyeceği kuytu yerlerde buluşur ve seninle baş başa kalırdık. Kerem’in dağları delerek Aslı’sına kavuştuğu gibi engelleri aşarak kavuşurduk. Her buluşmamızda birbirimize olan bağlılığımız daha da çok gittikçe artıyordu. Seninle buluşmalarımız Leyla ile Mecnun’un, Kerem ile Aslı’nın ya da Ferhat ile Şirin’in buluşması gibiydi benim için. Bu birliktelikte sen âşık oluyordun bense maşuk.

Bazı günlerde seninle olan buluşmaya gelmek için para bulamazdım. Öyle ya birbirimize ne kadar bağlı olsak da bizim aramızdaki birlikteliğin temelinde maddiyat bulunuyordu. Eğer maddiyat sorunu yaşayacak olursam ne kadar çok seni arzulasam da benimle birlikte olmazdın. Böyle olduğu günlerde sende tanıdığın arkadaşlarımdan destek isterdim ve aldığım destekle yine sana koşar ve seninle birlikte olurduk. Aile büyüklerinden saklanarak ve gözlerden uzak sürdürülen bu aşk, bu sevda nereye kadar böyle sürecekti, nasıl devam ettirilecekti bilemiyordum. Tek bildiğim gerçek ise bu birlikteliğin benim açıdan pek olumlu sonuçlanmayacağı ve bana çok zarar vereceğiydi. Bu zarar verme konusunda ki düşüncelerim nedeniyle üç yıl kadar senden ayrı kalarak uzak durmayı başardım. Ancak sensiz geçen bu üç yıl benim için hiç de kolay olmadı.

Üç yıl kadar sonra yeni bir adrese taşınmamız nedeniyle arkadaş ve dost çevremden uzak kalınca her zaman olduğu gibi yine ilk aklıma gelen sen oldun. Aklıma geldiğin an seni unutmaya ve hatırlamamaya çalıştım. Düşüncelerimde seni kovalamaya çalıştım. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım nafile. Ve korktuğum an gelip çattı ve aklıma geldiğin andan birkaç dakika sonra seni bir anda karşımda buldum. Sen bana bakıyordun, ben de sana. Gözlerimiz birbirine kenetlenmiş gibiydi. İkimizde birbirimize karşı duyduğumuz arzu ve istek dolu bakışlarla kavuşacağımız anı büyük bir istekle bekliyorduk. Aradan geçen onca aylardan sonra zor günlerimde yine kendini bana hatırlatmayı başarmıştın.

Bu defaki birlikteliğimizi yavaş yavaş ailem, akrabalarım ve arkadaşlarım hepsi de biliyordu artık. Bir tek birlikteliğimizi babamdan saklıyor ve onun bilmemesi, anlamaması için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Çünkü yaşadığımız çevre ve toplum nedeniyle seninle olan birliktelikler aile büyüklerinden hep saklanırdı. Onların yanında seninle bir araya gelmek ise hemen hemen imkânsız gibi bir şeydi. Yaşadığım toplum ve çevrede aile büyüklerinin yanında seninle bir araya gelmek genelde hep saygısızlık olarak algılanıyordu.

Seninle olan birlikteliğimizde artık sana o kadar bağlanmıştım ki anlatamam. Adeta senin bağımlın olup çıkmıştım. Sabah uykudan uyanır uyanmaz saat kaç olursa olsun ilk aklıma gelen ve ilk bulduğum sen oluyordun. Güne seninle başlıyor ve geceleri de uykuya dalmadan önce seninle buluşuyor ve seninle günü noktalıyordum.

Seninle ilgili bana “**Onu bırak, terk et yoksa bir gün o seni bırakacak**” diyenlerin doğru söylediklerini bilmeme rağmen duymamazlığa geliyordum. Düşünüyorum da o günlerde sorsalardı bana bir tek senin için canımı verebileceğimi söyleyebilirdim. O kadar seni çok seviyordum. Gün yirmi dört saatten oluşuyordu ancak seninle buluşmamız neredeyse otuz defayı buluyordu. En ufak bir moral bozukluğunda sana koşuyor seninle dertleşiyordum. Üzüntülü olduğum ve acı çektiğim anlarda da sana koşuyordum. Acılarımı dindirmek için teselliyi sende arıyordum. Sadece acı çektiğim ve

üzüntülü olduğum anlarda değildi seninle buluşmam, sevinçli ve mutlu olduğumda da hep seninle birlikteydik. Acılarım seninle azalıyor, mutluluklarım ise seninle çoğalıyordu sanırsın.

Ve böylece seninle birlikteliğimizin üzerinden günler günleri, aylar ayları, yıllar yılları kovaladı birbiri ardınca. Kaç bahar geldi geçti açan çiçekler arasında, kaç kış geldi geçti yağın yağmurların ve karların arasında, mevsimler kovaladı durdu birbirini. Her günümde, her anımda sen yanımdaydım artık. Gün doğar doğmaz gözlerimden akıp duran uyku mahmurluğu ile hemen sana sarılıyordum. Günü seninle karşılıyor ve yine günü seninle uğurluyordum. Böylelikle seninle olan birlikteliğimiz kesintisiz olarak tam 19 yıl kadar sürmüştü. Ve takvimler 24 Temmuz 2005 tarihini gösterdiği gün artık senden ciddi ciddi uzak duracağıma ve birlikteliğimize “son” vereceğime dair bir karar aldım.

Karar aldığım gün seninle son kez birlikteydik. Günün sonunda seninle vedalaşmamız gerekecekti. O gün son kez seninle birlikteliğin tadını çıkarmaya baktım. O gece nasıl uyudum nasıl sabah oldu hiç anlayamadım. Nihayet bir gün önce kararlaştırmış olduğum gün gelip çatmıştı. Aldığım kararı hayata geçirecektim artık.

Sabah gün ışıdığında uyanır uyanmaz ilk aklıma gelen her zamanki gibi yine sen oldun. Seni düşünmemeye çalışarak hazırlanıp evden çıktım. Gün boyu zaman nasıl gelip geçti sensiz anlatamam. Dakikalarca saatlerce sürekli beynimin içinde dönüp duruyordun. Sanki beynimin içine bir fare girmiş de tüm beyin hücrelerimi kemirip duruyor gibiydi. Uyuşturucu krizine girmiş gibi kıvranıp duruyordum. Sen aklıma geldikçe başka şeylerle ilgilenecek düşünmemeye ve bir şeylerle uğraşarak oyalanıp hatırlamamaya çalışıyordum. Ancak ne yaparsam yapayım aklımdan çıkman pek kolay olmuyordu. Böyle anlarda aklımda çıkmayan seni yine yanımda bulundurduğum seninle yenmeye çalışıyor ve böylelikle tehlikeli bir şey yapıyordum.

İlk günlerde, ilk haftalarda seninle olan birlikteliğime son vermeye çalışırken dâhi yine yanımda sen vardın. Yanımda olmanı, yanımda bulunmanı özellikle istemiştım. Çünkü senden uzak durmayı ancak seninle birlikte olarak başarmak istemiştım. Eğer bunu başarırısam işte o zaman bu benim için gerçek bir başarı olacaktı. En zor ve tehlikeli bir yolu seçmişim. Seni seninle birlikte olarak unutmayı başarabilir miydim bilmiyorum. Ancak en doğru yolun bu olduğunu düşünüyorum ve bu yolu seçerek uyguluyordum. Yolun sonuna varabilirsem irademim ne kadar kuvvetli olduğunu da görmüş olacaktım. Ne kadar güçlü bir iradeye sahip olduğum yolun sonunda belli olacaktı. İlk günlerde yanımda bulundurduğum seni iki üç ay kadar sonra artık kendimden uzak tutabileceğimi anladım. Senden uzak durmayı seninle başarmış gibiydim. Artık yanımda olmana, yanımda bulunmana gerek yoktu.

Sensizlikle kıvrandığım günler, haftalar birbirini kovalayarak yerini aylara, aylar ise yavaş yavaş yıllara bırakmaya başladı. İşte bugün senden uzak durmaya başladığım 25 Temmuz 2005 tarihinin üzerinden tam 12 yıl geçti. Senden kalan son parçalarınla da irademi zorlayarak sensizliğe ne kadar dayanabileceğimi, sana tekrar dönüp dönmeyeceğimi görmek istemiş ve bunu da başarmışım. İşte böyle, bir varmış bir yokmuş misali seninle olan birlikteliğimizin başlangıcından son gününe kadar olan süreci ayrılığımızın 12’nci yıl dönümünde yâd ederek anmış oldum bu şekilde.

Bu arada söylemeyi unuttum, biliyor musun seninle diyalogumuza, birlikteliğimize son (oysa hep ara verdim derdim) vermem nedeniyle ki arayı bozduğum gün tekrar iade edeceğime söz alarak bana plaket dâhi verdiler. Bu kadar yıl ayrılık yaşamamıza rağmen doğrusunu söylemek gerekirse bazı günler seni çok aramıyor değilim. Ama ne olursa olsun seni ne kadar ararsam arayayım bir daha kesinlikle sana dönmeyeceğim, dönmek için de elimden geleni yapacağım. Hatta başka insanları da ağına düşürmemen için çevremdekilere uyarılarda bulunacağım. Ağına düşürdüğün binlerce insana büyük zararlar veren senden zarar almadan kurtulmayı başardığıma seviniyorum.

Ne diyeyim artık nice 12’nci yıllara diyelim. Darısı seninle birlikte olan tüm arkadaş ve dostlarımın başına... Dilerim onlarda en kısa zamanda seninle olan birlikteliklerine son verirler... Son olarak sana şunu haykırarak söylemek istiyorum ki, “**Artık Seni Sev-Mi-Yo-Rum Sigara...**

Ali Haydar KOYUN
Yazar/Engelli Aktivis